

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2199/2019
11.06/2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Рамиза Ћоровић, адвокат из ..., против туженог Центра за културу, туризам, омладину и спорт општине Тутин, кога заступа Општинско правобранилаштво Тутин, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 2244/18 од 12.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 2244/18 од 12.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару ПП бр. 573/17 од 23.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено је као незаконито решење туженог бр. ../2017 од 16.05.2017. године о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, у року од 8 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 52.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 бр. 2244/18 од 12.03.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), па је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код Општинске установе за спорт Тутин на неодређено време, уз закључени уговор о раду. Скупштина општина Тутин је на седници одржаној дана 22.08.2016. године донела Одлуку о оснивању Центра за културу, туризам, омладину и спорт Општине Тутин и то спајањем установа: Мултимедијалног центра, Општинске установе за спорт и Туристичке организације Тутин. Чланом 6. ове Одлуке прописано је да се сва имовина, права и обавезе установа и организација које су престале да постоје спајањем, преносе на новоосновани Центар за културу, туризам, омладину и спорт Општине Тутин, као и да раднике установа и организација које су престале да постоје спајањем, преузима новоосновани Центар за културу, туризам, омладину и спорт Општине Тутин. Даље је утврђено да је тужени запосленима у установама које су његов правни претходник, а међу којима је и тужилац, дана 11.01.2017.године упутио обавештење у коме је наведено да радницима који су радили у установама које су правни претходник туженог, не престаје радни однос, већ да радни однос настављају код послодавца следбеника – туженог. У овом допису запослени су позвани да у року од осам дана потпишу уговор о раду са новим послодавцем, те обавештени да одбијање потписивања поменутог уговора о раду повлачи за собом отказ уговора о раду. Запослени Општинске установе за спорт Тутин, међу којима је био и тужилац, дана 19.01.2017. године доставили су туженом одговор на обавештење туженог од 11.01.2017. године, у ком су туженог, између осталог, информисали о томе да нису обавештени о преношењу уговора о раду у смислу члана 149. став 1. Закона о раду, да обавештење од 11.01.2017. године не могу да прихвате јер исто није на закону засновано, нити је тужени као послодавац следбеник, овлашћен да пошаље такво обавештење. Након тога, тужени је тужиоцу 27.01.2017. године доставио писану понуду за закључење уговора о раду број ../2017 од 27.01.2017. године, према којој би тужилац код туженог обављао послове на радном месту стручни сарадник-менаџер у спорту почев од 23.12.2016.године.Тужилац је 08.02.2017.године доставио писани одговор на понуду, указујући на разлоге њеног неприхватања. Како тужилац није потписао понуђени уговор о раду, то је тужени решењем број ../2017 од 16.05.2017. године, тужиоцу отказао уговор о раду због одбијања закључења анекса уговора о раду, а све с позивом на одредбу члана 171. став 1. тачка 1. Закона о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је поништио као незаконито решење туженог број ../2017 од 16.05.2017. године, којим је тужиоцу утврђен престанак радног односа и усвојио захтев тужиоца за враћање на рад код туженог, са образложењем да тужени није поступио у складу са одредбом члана 147. Закона о раду, јер није преузео од послодавца претходника уговор о раду тужиоца без његове измене, док, са друге стране, понуда од 27.01.2017. године не садржи све елементе из одредбе члана 172. став 1. Закона о раду. Ово из разлога што навођење да је до понуде дошло услед статусних промена због оснивања туженог није у складу са наведеном одредбом, као ни одредбом члана 171. Закона о раду, јер разлози за понуду нису објективизирани и конкретизовани, што сам уговор о раду чини незаконитим, а тиме и решење којим је отказан уговор о раду тужиоца због одбијања закључења таквог уговора. Све наведено у конкретном случају указује да се није радило о преносу уговора о раду на послодавца следбеника, већ о закључењу новог уговора о раду са послодавцем следбеником. Наведени став првостепеног суда прихватио је и другостепени суд, указујући на то да је оспорено решење, супротно прописаном у члану 147. и 149. Закона о раду, донео послодавац следбеник, који у смислу наведених

одредаба није преузео уговоре о раду које су запослени имали закључене са послодавцем претходником.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца, поништили решење о престанку радног односа тужиоцу и обавезали туженог да тужиоца врати на рад и распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми.

Законом о раду, чланом 147, прописано је да у случају статусне промене, односно промене послодавца, у складу са законом, послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца. Чланом 149. истог закона, прописано је да је послодавац претходник дужан да о преношењу уговора о раду на послодавца следбеника писменим путем обавести запослене чији се уговор о раду преноси, а да ако запослени одбије пренос уговора о раду или се не изјасни у року од пет радних дана од дана достављања обавештења из става првог овог члана, послодавац претходник може запосленом да откаже уговор о раду. Одредбом члана 191. истог закона прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Решење туженог број ../17 од 16.05.2017. године, којим је тужиоцу утврђен престанак радног односа од стране послодавца следбеника, је незаконито из разлога који су наведени у побијаној пресуди. Како је, дакле, утврђено да је туженом радни однос престао без правног основа, то је с обзиром на постојање захтева запосленог, његово враћање на рад нужно у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду. Изузеци од правила да је у случају поништаја решења о престанку радног односа послодавац дужан да запосленог на његов захтев врати на рад прописани су одредбама члана 191. став 5. и 6. Закона о раду, али чињенично стање у овом предмету није такво да оправдава примену ових изузетака.

У ревизији се наводи да послодавац претходник није предузео ни једну радњу прописану одредбама члана 147. до 157. Закона о раду, због чега је тужени као послодавац следбеник предузео наведене радње, те износи схватање да од статусне промене послодавац следбеник аутоматски преузима запослене и да на дан промене запослени остаје да ради код послодавца следбеника, под условом да је тог дана ступио на рад код новог послодавца. Указује се и да је радни однос тужиоца код туженог престао по сили закона, и то неступањем на рад код туженог, и касније одбијањем обавештења. Врховни касациони суд налази да ови ревизијски наводи не утичу на другачију оцену о основаности тужбеног захтева. Ово из разлога што неиспуњење обавезе послодавца претходника да обавести послодавца следбеника о свим правима и обавезама које се преносе, не може да погађа стечена права и обавезе запосленог. Закључени уговори о раду остају на снази, радни однос не престаје на дан статусне промене, а у материјалном праву не постоји основ по ком би послодавац следбеник, у случају пасивности послодавца претходника, био овлашћен да са запосленим којег преузима закључи нови уговор о раду, већ се само ради о преузимању запосленог који свој радни однос наставља код послодавца следбеника према условима и са свим правима и обавезама које су важиле и код послодавца претходника, те стога није ни

постојао основ да тужени као послодавац следбеник утврди тужиоцу престанак радног односа заснованог уговором о раду са послодавцем претходником.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић